

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 232/2013-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. októbra 2013 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészároša prerokoval prijatú sťažnosť PharmDr. J. K., M., zastúpeného advokátkou JUDr. O. P., D., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 93/2011 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 6 Co 60/2010) a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo PharmDr. J. K. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 93/2011 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 6 Co 60/2010) p o r u š e n é b o l o .

2. PharmDr. J. K. finančné zadost'učinenie n e p r i z n á v a .

3. Krajský súd v Bratislave je p o v i n n ý uhradiť PharmDr. J. K. trovy konania v sume 331,13 € (slovom tristotridsaťjeden eur a trinásť centov) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. O. P., D., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal uznesením č. k. II. ÚS 232/2013-15 z 18. apríla 2013 na ďalšie konanie sťažnosť PharmDr. J. K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 93/2011 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 6 Co 60/2010).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ sa žalobou podanou 4. decembra 2008 na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) domáhal proti spoločnosti E., s. r. o., B. (ďalej aj „žalovaná“), zaplata nia náhrady mzdy v sume 3 795,40 € z dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru. Okresný súd 6. októbra 2009 rozhodol vo veci sťažovateľa rozsudkom č. k. 19 C 134/2008-122 tak, že žalovaná je povinná zaplatiť sťažovateľovi 3 793,49 € brutto s príslušenstvom a trovy konania v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku, a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podala žalovaná odvolanie, ku ktorému sa sťažovateľ vyjadril podaním zo 4. decembra 2009.

Sťažovateľ vo vzťahu k ďalšiemu priebehu konania vedeného na krajskom súde v sťažnosti uviedol:

„Prvú urgenciu poslal sťažovateľ listom zo dňa 25. 3. 2010 k č. k. 6 Co/60/2010. Krajský súd v Bratislave listom zo dňa 29. 4. 2010 informoval sťažovateľa, že spis bol postúpený na Okresný súd Bratislava II.

Keďže vo veci sa dlhodobo nič nedialo, sťažovateľ v septembri 2011 kontaktoval informačnú kanceláriu Krajského súdu v Bratislave a zistil, že spis má pridelené nové číslo, a to č. k. 3 Co/276/2011.

Preto listom zo dňa 16. 5. 2012 zaslal sťažovateľ urgenciu k č. k. 3 Co/276/2011. Na tento list sťažovateľ písomnú odpoveď nedostal a tak v októbri 2012 opäť kontaktoval informačnú kanceláriu Krajského súdu v Bratislave a zistil, že spis má zase nové číslo, a to č. k. 6 Co/93/2011. Vec bola na Krajskom súde v Bratislave od začiatku roka 2010, teda takmer tri roky a za tento čas súd nevytýčil ani jedno pojednávanie...

Pretože vo veci vedenej na Krajskom súde Bratislava pod č. k. 6 Co/60/2010, pod č. k. 3 Co/276/2011 a v súčasnosti pod č. k. 6 Co/93/2011 sa nekonalo, bolo právo sťažovateľa na súdnu ochranu uvedené v čl. 48 ods. 2 Ústavy v SR a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 odst. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nečinnosťou Krajského súdu Bratislava porušené. V konaní nastali prieťahy nečinnosťou súdu.

Vo veci podal sťažovateľ predsedovi Krajského súdu v Bratislave sťažnosť na prieťahy v konaní listom zo dňa 12. 10. 2012.

Krajský súd v Bratislave v odpovedi zo dňa 9. 11. 2012 uviedol, že sťažnosť je dôvodná.“

2.1 Na základe uvedeného sa sťažovateľ domáha ochrany svojich označených práv a navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo PharmDr. J. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa ust. § 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 odst. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo nečinnosťou Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod č. 6 Co/93/2011 porušené.

Sťažovateľovi, PharmDr. J. K., sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 20.000.- €, ktoré je povinná vyplatiť SR – Krajský súd v Bratislave k rukám sťažovateľa.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 907,01 €..., ktoré je porušovateľ povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa č... vedený v S. a. s. “

3. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: krajský súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. L. S., listom sp. zn. Spr. 3131/13 z 24. mája 2013, a právna zástupkyňa sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu krajského súdu z 3. júna 2013.

3.1 Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení k veci uviedol:

«Prípisom zo dňa 21. 05. 2013 som požiadal JUDr. M. M., predsedu senátu 6 Co Krajského súdu v Bratislave o vyjadrenie k veci sp. zn. 6 Co 93/2011; požadované vyjadrenie menovaného predsedu senátu mi bolo doručené dňa 23. 05. 2013.

V tomto vyjadrení JUDr. M. M. uviedol, že ústavná sťažnosť sťažovateľa je datovaná dňom 28. 01. 2013 a Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) bola doručená dňa 13. 02. 2013. Pritom už dňa 04. 01. 2013 bolo právnej zástupkyňi sťažovateľa doručené predvolanie na konanie, stanovené na termín 14. 01. 2013. Toto konanie bolo odročené na termín 04. 02. 2013 (samotný sťažovateľ, ako aj jeho právna zástupkyňa, boli na tomto konaní osobne prítomní). Súdne konanie bolo odročené na termín 18. 02. 2013 za účelom vyhlásenia rozsudku. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ vypracoval ústavnú sťažnosť v čase, keď tunajší, odvolací súd vo veci riadne konal a keď teda nebol dôvod na podanie takejto sťažnosti.

Preto predseda senátu 6 Co zastáva názor, že sťažovateľovi nemohlo pri koncipovaní a podaní ústavnej sťažnosti ísť o to, aby urýchlil konanie v predmetnej veci sp. zn. 6 Co 93/2011.

Z tohto dôvodu sa JUDr. M. M. nemôže vyjadriť k sťažnosti sťažovateľa tvrdiac, že nie je kompetentný zaujať stanovisko k otázke, či v tejto veci odvolací súd nekonal bez priesťahov. Má za to, že posúdenie tejto otázky patrí výlučne ÚS SR.

S uvedeným vyjadrením predsedu senátu 6 Co sa v celom rozsahu stotožňujem.

Krajský súd v Bratislave... netrvá na ústnom prerokovaní veci pred ÚS SR.»

3.2 Právna zástupkyňa sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedu krajského súdu uviedla:

„Listom Ústavného súdu SR zo dňa 27. 5. 2013 bolo sťažovateľovi doručené vyjadrenie Krajského súdu Bratislava zo dňa 24. 5. 2013, v ktorom sa Krajský súd vyjadril len k aktuálnemu roku. Dôvodom pre podanie sťažnosti bola nečinnosť Krajského súdu Bratislava v rokoch 2010, 2011 a 2012. Na tom, že v uvedených rokoch prieťahy na strane Krajského súdu Bratislava boli nič nemení ani skutočnosť, že začiatkom tohto roku sa vo veci začalo konať.

Sťažovateľ súhlasí s tým, aby Ústavný súd SR upustil od ústneho pojednávania, ak dospeje k záveru, že ústne pojednávanie neprispieje k ďalšiemu objasneniu veci.“

4. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného pod sp. zn. 6 Co 93/2011 (pôvodne vedeného pod sp. zn. 6 Co 60/2010):

Dňa 19. februára 2010 bol spis predložený krajskému súdu ako odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní spoločnosti E., s. r. o., proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 19 C 134/2008 zo 6. októbra 2009, ktorým bola žalovaná zaviazaná zaplatiť sťažovateľovi náhradu mzdy v sume 3 793,49 € brutto s príslušenstvom a trovy konania.

Dňa 30. marca 2010 krajský súd vrátil spis okresnému súdu bez rozhodnutia o odvolaní z dôvodu zrejmej nesprávnosti vo výroku rozsudku o trovách konania,

ktorú môže opraviť len okresný súd postupom podľa § 164 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Dňa 31. marca 2010 bol spis doručený okresnému súdu.

Dňa 8. júla 2010 okresný súd opätovne predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní bez vydania opravného uznesenia z dôvodu, že nie je rozpor vo výroku rozsudku tak, ako bol vyhlásený a ako je uvedený v jeho písomnom vyhotovení.

Dňa 31. augusta 2010 krajský súd opäť vrátil spis okresnému súdu bez rozhodnutia o odvolaní z dôvodu neodstránenia zrejmej nesprávnosti vo výroku o trovách konania, pričom poukázal na svoj prípis z 30. marca 2010.

Dňa 6. septembra 2010 bol spis doručený okresnému súdu.

Dňa 10. novembra 2010 okresný súd vrátil spis krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní bez opravného uznesenia, keďže podľa sudkyne konajúcej vo veci nejde o chybu v písaní, počítaní alebo inú zrejmu nesprávnosť. Spis bol zapísaný na krajskom súde pod novou sp. zn. 6 Co 365/2010.

Dňa 4. januára 2011 bol spis pridelený na prerokovanie a rozhodnutie do senátu 3 Co pod novou sp. zn. 3 Co 276/2011.

Dňa 29. marca 2011 krajský súd vrátil spis okresnému súdu bez rozhodnutia o odvolaní s výzvou na konanie v intenciách pokynov odvolacieho súdu z 30. marca 2010 a 31. augusta 2010.

Dňa 31. marca 2011 bol spis doručený okresnému súdu.

Dňa 1. júla 2011 okresný súd vrátil spis krajskému súdu bez vydania opravného uznesenia, keďže podľa sudkyne okresného súdu nejde o zrejmu nesprávnosť vo výroku rozsudku o trovách konania, pričom odvolaciemu súdu nič nebráni, ak považuje výrok za nesprávny, tento zrušíť a vrátiť vec prvostupňovému súdu na nové rozhodnutie.

Dňa 16. augusta 2011 bol spis na základe námietky nesprávneho zápisu veci do oddelenia 3 Co predložený na zápis do súdneho oddelenia 6 Co pod novou sp. zn. 6 Co 93/2011.

Dňa 15. novembra 2012 krajský súd nariadil pojednávanie na 15. január 2013.

Dňa 28. decembra 2012 krajský súd odročil nariadené pojednávanie na 14. január 2013.

Dňa 14. januára 2013 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené pre neprítomnosť účastníkov na 4. február 2013. Právna zástupkyňa sťažovateľa ospravedlnila svoju neúčast' nepriaznivými poveternostnými podmienkami.

Dňa 4. februára 2013 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo po vypočutí právnych zástupcov účastníkov odročené na 18. február 2013 pre účel vyhlásenia rozsudku.

Dňa 18. februára 2013 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom odvolací súd rozsudkom sp. zn. 6 Co 93/11 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť sťažovateľovi 3 780,09 €, a vo zvyšku žalobu zamietol. Odvolací súd tiež zrušil výrok napadnutého rozsudku o trovách konania a v tejto časti vrátil vec na ďalšie konanie okresnému súdu.

Dňa 4. marca 2013 bol spis vrátený okresnému súdu.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 93/2011 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 6 Co 60/2010) dochádzalo k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (m. m. I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, posúdením namietaného konania podľa prvého kritéria ústavný súd dospel k záveru, že preskúmané konanie nie je po právnej ani skutkovej stránke zložitú – jeho predmetom je nárok na zaplatenie náhrady mzdy, teda ide o vec patriacu do štandardnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Napokon ani predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení nenamietal zložitost' veci. Doterajšia dĺžka namietaného konania nebola teda závislá od zložitosti veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmanom konaní, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v predmetnom konaní k zbytočným priet'ahom.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu v napadnutom konaní a predovšetkým poukazuje na jeho nečinnosť, ale aj neefektívnu činnosť.

Krajský súd bol v namietanom konaní krátkodobo nečinný v období od 10. novembra 2010 do 29. marca 2011 (4 a pol mesiaca) a dlhodobo nečinný v období od 1. júla 2011 do 14. januára 2013 (18 mesiacov). Celkovo bol teda krajský súd v tejto veci nečinný viac ako 22 mesiacov. Uvedená nečinnosť krajského súdu nie je ospravedlniteľná, pretože súd nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobia nečinnosti krajského súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné priet'ahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné.

Krajskému súdu možno vytknúť aj neefektívny postup spočívajúci v opakovaných výzvach adresovaných okresnému súdu na opravu výroku prvostupňového rozsudku o trovách konania podľa § 164 OSP, v ktorom podľa názoru odvolacieho súdu absentovalo platobné miesto na poukázanie trov konania priznaných úspešnému žalobcovi. Okresný súd sa nestotožil s názorom odvolacieho súdu s odôvodnením, že v tomto prípade nejde o chybu v písaní alebo počítaní alebo o inú zrejmú nesprávnosť, ktorá by sa mala riešiť postupom

podľa § 164 OSP, ale o otázku iného právneho posúdenia veci. Odvolací súd aj napriek stanovisku okresného súdu, ktorému nemožno uprieť racio, zotrval na svojom názore a opakovane vyzýval okresný súd na vydanie opravného uznesenia namiesto toho, aby vec meritórne posúdil a rozhodol o odvolaní. Dôsledkom uvedeného postupu bolo obdobie 16 mesiacov, počas ktorého sa spis striedavo nachádzal na krajskom súde a na okresnom súde. Napokon krajský súd rozsudkom sp. zn. 6 Co 93/2011 z 18. februára 2013 zrušil výrok prvostupňového rozsudku o trovách konania z iných dôvodov, pričom o chýbajúcom platobnom mieste nie je v odôvodnení odvolacieho rozsudku ani zmienka.

Vzhľadom na uvedenú dlhodobú nečinnosť, ako aj neefektívnu činnosť krajského súdu ústavný súd konštatuje, že v napadnutom konaní došlo k prieťahom, ktoré neboli spôsobené zložitou veci či v dôsledku správania účastníkov konania, ale najmä v dôsledku postupu súdu.

Obranu krajského súdu, podľa ktorého *„sťažovateľ vypracoval ústavnú sťažnosť v čase, keď tunajší, odvolací súd vo veci riadne konal a keď teda nebol dôvod na podanie takejto sťažnosti. Preto... sťažovateľovi nemohlo pri koncipovaní a podaní ústavnej sťažnosti ísť o to, aby urýchlil konanie v predmetnej veci...“*, nemožno akceptovať. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína svoju skôr citovanú judikatúru, podľa ktorej poskytuje ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, ku ktorému dochádza v okolnostiach predmetnej veci až právoplatným rozhodnutím súdu.

Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci, a teda vykonanie spravodlivosti bez zbytočných prieťahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania (pozri napr. I. ÚS 119/03).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. Vzhľadom na to, že 18. februára 2013 bola predmetná vec na krajskom súde rozsudkom meritórne rozhodnutá a následne 4. marca 2013 bol spis vrátený okresnému súdu, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľ žiadal priznať finančné zadosťučinenie v sume 20 000 €, avšak svoju žiadosť v zmysle § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde vôbec neodôvodnil.

Keďže sťažovateľ žiadnym spôsobom nezdôvodnil svoj návrh na priznanie finančného zadosťučinenia, pričom vec bola krajským súdom meritórne rozhodnutá, ústavný súd sťažovateľom požadované finančné zadosťučinenie nepriznal, čo vyplýva z bodu 2 výroku tohto rozhodnutia.

6. Ústavný súd podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom advokátkou JUDr. O. P., ktoré si uplatnil v sume 907,01 €.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2013 (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1

písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 130,16 €, t. j. spolu 260,32 €, čo spolu s režijným paušalom 2 x 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 275,94 €. Keďže právna zástupkyňa sťažovateľa je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v súlade s vyhláškou v celkovej sume 331,13 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2013